

JÁSZ ATTILA

hiányzó részlet. Basó Bártaisanyi Ismeretleneinek ír

*függöny választja
el az épp haldoklókat
a falon tükör*

*mint a nevetés
végigsimított rajtam
bokrok közt a szél*

*sötét van és nem
kapcsolom fel a villanyt
egyedül vagyok*

*

*ismeretlenek
járnak bennem éjszaka
kavicsos az út*

*mint egy feleség
rád várok teát főzők
folyton egyedül*

*amikor nézem
mintha egy tüköröt látna
arcom helyén*

*

*teszek a tűzre
kiengedem a macskát
vissza az ágyba*

*szobor hiányzó
fejének helyére ül
hajnali fényfolt*

*visszaverődik
valahonnan a fény is
talán szemedből*

*

*a tükör előtt
kellene gyakorolni
le és felvenni*

*ablaktörlővel
maszálasz álomképeket
fák az út szélén*

*ágak suhannak
maradnak el mellőlünk
egy másik álom*

*

*zuhog az eső
a temetőben inkább
élni kellene*

*elmondasz egy imát
megindul a forgalom
nem vagy egyedül*

*nincsenek szavak
csak fekszüink egymás mellett
egy testté leszünk*

*

*besüt a teli
hold a konyhaasztalra
üres tányérok*

*átsüt a fák közt
a hold míg nyomod a gázt
megöregedtél*

*eső kopog a
műanyag kerti széken
alatta gyűlik*

*

*üres szobába
süít be a nap és nem vagy
nem vagyok sehol*

*rozsdás vaskapu
kinyitva áll szárnyait
benőtte a fű*

*az ösvény fák és
bokrok közt kanyargott majd
eltűnt hirtelen*

VILLÁNYI LÁSZLÓ

zavarta volna

*Volt, aki névtáblát gondolt nemlétező otthona
ajtájára. Évek óta élek itt, érkezésed után egyre
otthonosabban, de mindeddig nem éreztem,
hogy az ajtót zavarta volna üressége. Nyilván
erre várt: nevem mellé íródhasson hitvesem neve.*

oltsa el

*Soha ne teljen meg haraggal szobánk. Ingerült
szavam, kézmozdulatom: milyen szégyenletes,
amikor megbántalak valamiféle sérelem okán.
„Aki lelkében a sértések emlékéhez ragaszkodik,
az hasonló ahhoz az emberhez, aki a tüzet
a szérűbe rejti”, súgja Evagriosz, s folytatom:
A haragvás tüzét mindig oltsa el a szeretet folyója.*